

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 717

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 octombrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.045 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 din Legea sindicatelor nr. 54/2003	2–3
Decizia nr. 1.132 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a ordonanței în ansamblul său	4–6
Decizia nr. 1.140 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6–8
Decizia nr. 1.144 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
888. — Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare	11–13
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 9 din 6 iunie 2011	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.045**

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 73 din Legea nr. 168/1999
privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 din Legea sindicatelor nr. 54/2003**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 36.236/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.728D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 36.236/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil și aduc atingere dreptului la apărare, întrucât nu impun imperativ ca sindicatele să fie parte în proces. Astfel, arată că „soluția legislativă actuală nu recunoaște posibilitatea pentru unitate să cheme în judecată, pe cale separată sau pe cale incidentală, sindicatele în calitatea lor de parteneri de dialog social”. Impunerea unei diferențieri de regim juridic între conflictele de interese și conflictele de drepturi,

prin aceea că în conflictele de interese participarea sindicatelor este „obligatorie și exclusivă”, iar în cele de drepturi este „aleatorie și accesorie”, „dă ocazia legiuitorului să legifereze incoerent, de la un text legal la altul soluția fiind diametral opusă”, iar „inadaptarea la realitatea socială este dublată de incoerența legislativă a consacrării unor soluții diferite pentru subipoteza conflictelor de drepturi”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, art. 222 din Codul muncii a fost modificat prin art. I pct. 71 din Legea nr. 40/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, preluându-se însă soluția legislativă contestată; în urma acestei modificări, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluțiile legislative criticate ale art. 222 și art. 282 regăsindu-se în prezent în art. 219 și art. 267 din lege, articole ce urmează a constitui obiect al analizei de constituționalitate.

Aceste prevederi de lege au următoarea redactare:

— Art. 219: „*La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.*”;

— Art. 267: „*Pot fi părți în conflictele de muncă:*

a) *salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;*

b) *angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă*

persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, precum și dispozițiile art. 28 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 73 din Legea nr. 168/1999: „*Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:*

a) măsurile unilaterale de executare, modificare suspendare sau încetare a contractului de muncă, inclusiv deciziile de imputare sau angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 30 de zile de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;

b) constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă;

c) constatarea încetării unui contract colectiv de muncă poate fi cerută până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă;

d) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute de salariați în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”;

— Art. 28 din Legea nr. 54/2003: „(1) Organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă, precum și din acordurile privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, în fața instanțelor judecătorești, organelor de jurisdicție, a altor instituții sau autorități ale statului, prin apărători proprii sau aleși.

(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de

organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.”

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 168/1999 și Legea nr. 54/2003 au fost abrogate expres prin dispozițiile art. 224 lit. a) și b) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011, soluțiile legislative criticate fiind preluate într-o redactare asemănătoare de actul normativ abrogator în cuprinsul art. 28 alin. (1) și (2) și art. 211 lit. a).

Având în vedere că dispozițiile criticate ale Codului muncii constituie norme de procedură, de imediată aplicare, precum și considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011*), aflată în curs de publicare, din care se desprinde, în esență, necesitatea analizării constituționalității acelor dispoziții de lege care sunt aplicabile speței în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea consideră că obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și dispozițiile art. 73 din Legea nr. 168/1999 și ale art. 28 din Legea nr. 54/2003.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, art. 41 alin. (5) privind munca și protecția socială a muncii și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci solicită de fapt modificarea și completarea prevederilor legale în sensul atribuirii calității procesuale sindicatelor în litigiile având ca obiect soluționarea conflictelor de drepturi, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, „(3) Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul nr. 36.236/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.132

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a ordonanței în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a ordonanței în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orient Farm” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.368/85/2010 al Tribunalului Comercial Cluj și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.816D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că partea Societatea Comercială „Polisano” — S.R.L. din Sibiu a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.368/85/2010, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a ordonanței în ansamblul său.**

Excepția a fost ridicată de debitorul Societatea Comercială „Orient Farm” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect o somație de plată în contradictoriu cu creditorul Societatea Comercială „Polisano” — S.R.L. din Sibiu.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 20 alin. (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 44, art. 53, art. 124 alin. (2), art. 126 și ale art. 136 alin. (1) și (5), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În acest sens arată că ordonanța criticată instituie o procedură

„rapidă și sumară”, care nu asigură garanțiile privind dreptul la proprietate. În continuare arată că dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (2) și ale art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1), art. 44 alin. (1), art. 53 și art. 136 alin. (1), „întrucât posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului la proprietate”. De asemenea, aceste texte de lege contravin art. 20 alin. (2) din Constituție, fiind în neconcordanță cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu asigură dreptul la un proces echitabil pentru toate părțile. Totodată, art. 1 alin. (2) din ordonanță încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (1) și (5), „deoarece prevăd actualizarea majorărilor și penalităților cu rata inflației, indiferent dacă prin cererea creditorului s-a solicitat sau nu acest lucru”, art. 8 alin. (1) contravine prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2), „întrucât se face trimitere la exercitarea căii de atac sau a unei acțiuni în justiție de sine stătătoare, care nu este prevăzută de Codul de procedură civilă”, alin. (2) al acestui ultim articol „stabilește numai competența, iar nu și conținutul cererii în anulare, precum și limitele în care poate fi atacată ordonanța emisă de judecător”, iar art. 10 contravine art. 24 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, deoarece „nu exclude posibilitatea formulării contestației la executare alternativ, simultan sau ulterior cererii de anulare”.

Instanța de judecată și-a exprimat opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și ordonanța în ansamblul său, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu

modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 4 alin. (2): „*În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.*”;

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*”

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată. [...]*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.*”;

— Art. 8 alin. (1) și (2): „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*”

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*”;

— Art. 10: „(1) *Cel interesat poate face contestația la executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.*”

(2) *Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime, art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (2) potrivit căruia competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege și ale art. 136 alin. (1) și (5) conform cărora proprietatea este publică și privată, cea privată fiind inviolabilă, în condițiile legii organice. De asemenea, este invocată încălcarea art. 20 alin. (2) din Constituție, coroborat cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat prin numeroase decizii cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale și cu o

motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 274 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, Decizia nr. 269 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, prin care Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei prevederi constituționale.

În legătură cu criticile formulate, Curtea a constatat că acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate instituie un tratament juridic identic pentru toți creditorii, pe de o parte, și pentru toți debitorii, pe de altă parte. Creditorii și debitorii se află în situații evident diferite. Creditorii sunt îndreptățiți să opteze pentru procedura specială, accelerată, în vederea realizării creanțelor lor, formulând în acest sens cerere și depunând înscrisurile necesare pentru susținerea cererii, iar debitorii au dreptul și posibilitatea combaterii pretențiilor creditorilor, depunând și ei înscrisuri doveditoare.

Soluțiile adoptate de judecător în cadrul procedurii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu sunt definitive. Judecătorul poate dispune oricând citarea părților dacă înscrisurile depuse de creditor nu sunt suficient de convingătoare și consideră că sunt necesare lămuriri și explicații suplimentare. Ordonanța cu somația de plată se va emite numai atunci când, în urma examinării înscrisurilor prezentate, se constată că pretențiile creditorului sunt justificate.

Potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „*Ordonanța prin care judecătorul a respins cererea creditorului este irevocabilă. În acest caz, precum și în cazul în care prin ordonanță cererea a fost admisă în parte, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun*”. Aceste dispoziții sunt menite să apere interesele debitorului.

Conform dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță, împotriva ordonanței cu somația de plată „*debitorul poate formula cererea în anulare*”, care „*se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță*”, rezolvarea definitivă a litigiului făcându-se însă după normele dreptului comun. Sunt asigurate astfel toate cerințele unui proces echitabil, precum și condițiile pentru exercitarea, fără îngrădiri, a dreptului la apărare de către fiecare parte.

Faptul că accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, nu este limitat rezultă chiar din dispozițiile ordonanței criticate, care lasă la libera alegere a creditorului dacă vrea să

acționeze pentru recuperarea creanțelor sale pe baza regulilor din dreptul comun ori vrea să folosească procedura specială, accelerată, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În ceea ce îl privește pe debitor, acesta poate formula cerere în anulare împotriva ordonanței cu somația de plată, care se judecă conform regulilor din dreptul comun, inclusiv celor referitoare la exercitarea căilor de atac.

De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege menționate nu încalcă, sub niciun aspect, prevederile constituționale ale art. 44 și 53 și nici principiile statuate prin prevederile convenționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a ordonanței în ansamblul său, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orient Farm” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.368/85/2010 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.140

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.869D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.619/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snack” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.619/301/2010 al Judecătoria Sectorului 3 București și

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Standard Snack” — S.R.L. din București într-o cauză comercială având ca obiect o somație de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16, 20, 21, 24, 44, 53 și 126, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că:

— dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1), „întrucât permit instanței de judecată să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare”;

— dispozițiile art. 4 alin. (2) din ordonanță încalcă prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1), „întrucât posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți împiedică exercitarea dreptului la apărare și asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar emiterea unui titlu executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestuia încalcă reglementarea constituțională a dreptului la proprietate”;

— dispozițiile art. 6 alin. (1), (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1), „având în vedere că înmânarea de îndată a ordonanței echivalează cu pronunțarea judecătorului înainte de a se administra orice probe”, iar expresia „lămuriri și explicații” prevăzută de textul criticat „este neclară și susceptibilă de îngrădirea dreptului la apărare”;

— dispozițiile art. 8 din ordonanță contravin art. 16, art. 24 alin. (1) și art. 44 alin. (1), întrucât nu precizează dacă cererea în anulare pe care o reglementează este sau nu o cale de atac, dacă face parte din procedura contencioasă sau, dimpotrivă, din cea necontencioasă; cu privire la alin. (5) al art. 8 se mai susține că instituie o adevărată „dictatură a creditorilor” și permite acestora exercitarea unui eventual „abuz de drept”.

În fine, autorul excepției mai susține că, prin „suprimarea recursului care putea fi înainte formulat împotriva hotărârii care soluționa cererea în anulare, [...] se creează o situație inegală între debitorul din procedura somației de plată și pârâtul din procesele comerciale de drept comun, [...] și prin instituirea unui termen de atac mai scurt decât în cazul litigiilor de drept comun”.

Instanța de judecată și-a exprimat opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): *„Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;*

— Art. 4 alin. (2): *„În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;*

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): *„(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1), constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată. [...]

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8: *„Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Abrogat.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 126 privind instanțele judecătorești, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat prin numeroase decizii cu privire la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale și cu o

motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 274 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 10 august 2004, Decizia nr. 116 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 20 martie 2006, Decizia nr. 269 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, și Decizia nr. 1.148 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, prin care Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia: „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, evident cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei prevederi constituționale.

În legătură cu criticile formulate, Curtea a constatat că acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate instituie un tratament juridic identic pentru toți creditorii, pe de o parte, și pentru toți debitorii, pe de altă parte. Creditorii și debitorii se află în situații evident diferite. Creditorii sunt îndreptățiți să opteze pentru procedura specială, accelerată în vederea realizării creanțelor lor, formulând în acest sens cerere și depunând înscrisurile necesare pentru susținerea cererii, iar debitorii au dreptul și posibilitatea combaterii pretențiilor creditorilor, depunând și ei înscrisuri doveditoare.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snack” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.619/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Soluțiile adoptate de judecător în cadrul procedurii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu sunt definitive. Judecătorul poate dispune oricând citarea părților dacă înscrisurile depuse de creditor nu sunt suficient de convingătoare și consideră că sunt necesare lămuriri și explicații suplimentare. Ordonanța cu somație de plată se va emite numai atunci când, în urma examinării înscrisurilor prezentate, se constată că pretențiile creditorului sunt justificate.

Potrivit dispozițiilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „*Ordonanța prin care judecătorul a respins cererea creditorului este irevocabilă. În acest caz, precum și în cazul în care prin ordonanță cererea a fost admisă în parte, creditorul poate introduce cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun*”. Aceste dispoziții sunt menite să apere interesele debitorului.

Conform dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță, împotriva ordonanței cu somație de plată „*debitorul poate formula cererea în anulare*”, care „*se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță*”, rezolvarea definitivă a litigiului făcându-se însă după normele dreptului comun. Sunt asigurate astfel toate cerințele unui proces echitabil, precum și condițiile pentru exercitarea, fără îngrădiri, a dreptului la apărare de către fiecare parte.

Faptul că accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, nu este limitat rezultă chiar din dispozițiile ordonanței criticate, care lasă la libera alegere a creditorului dacă vrea să acționeze pentru recuperarea creanțelor sale pe baza regulilor din dreptul comun ori vrea să folosească procedura specială, accelerată, instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. În ceea ce îl privește pe debitor, acesta poate formula cerere în anulare împotriva ordonanței cu somația de plată, care se judecă conform regulilor din dreptul comun, inclusiv celor referitoare la exercitarea căilor de atac.

De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile de lege menționate nu încalcă, sub niciun aspect, prevederile constituționale ale art. 44 și 53 și nici principiile statuate prin prevederile convenționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.144

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Eduard-Ioan Oloeru în Dosarul nr. 5.445/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.984D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 13 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.445/333/2009, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Excepția a fost ridicată de recurentul Eduard-Ioan Oloeru cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 3.637 din 18 noiembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Vaslui într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Vaslui.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11, 16, 20, 21, art. 23 alin. (1) și (11), art. 24, 53, 124, 126 și 148, precum și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, autorul are în vedere stabilirea nejudiciară a vinovăției contravenționale și sarcina probei în procedura judiciară contravențională de drept comun, aplicabilitatea normelor constituționale și contravenționale consacrand dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție, violarea dreptului la respectarea prezumției de nevinovăție de normele juridice privind procedura contravențională de drept comun, contrarietatea dintre normele juridice privind procedura contravențională judiciară de drept comun și principiul constituțional și convențional al statului de drept și democratic, bazat pe respectarea drepturilor omului.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1)

și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11, 16, 20, 21, art. 23 alin. (1) și (11), art. 53, 124, 126 și 148, precum și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 în raport cu aceleași prevederi constituționale și convenționale și cu motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, și Decizia nr. 1.054 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 septembrie 2010, prin care Curtea a respins, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale menționate.

Referitor la principala susținere a autorului excepției potrivit căreia textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece însuși contravenientul trebuie să își probeze nevinovăția în fața instanței, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din

8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. [...] Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea reține că autorul excepției critică aceste dispoziții, întrucât nu sancționează cu nulitatea absolută procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor care nu conține datele de identificare ale mijloacelor tehnice cu ajutorul cărora se constată contravențiile la regimul circulației pe drumurile publice. Curtea reține că, în realitate, autorul criticii solicită completarea textelor de lege menționate a căror soluție legislativă îl nemulțumește.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Eduard-Ioan Oloeru în Dosarul nr. 5.445/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare

Având în vedere prevederile art. 36 și 37 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, precum și ale art. 16—20 din Normele tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 4 alin. (1) pct. 55 și al art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 16 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Prezentul ordin stabilește condițiile, conținutul, durata de valabilitate și condițiile suspendării deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare.”

2. **Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 31. — În vederea acreditării, furnizorul de servicii de certificare trebuie să facă dovada:

a) utilizării a cel puțin 5 persoane angajate în baza unor contracte individuale de muncă cu normă întreagă sau prin încheierea de contracte de prestări de servicii cu societăți comerciale ori persoane fizice autorizate.

Persoanele implicate în generarea și gestionarea de certificate trebuie:

- (i) să dețină diplomă de absolvire a unei forme de învățământ superior de lungă durată, eliberată de o instituție de învățământ superior acreditată, având înscrisă una dintre următoarele specializări: automatică, calculatoare, informatică, matematică, fizică, cibernetică, electronică; sau
- (ii) să dețină diplomă de masterat în una dintre specializările menționate la pct. (i).

Angajații implicați în generarea și gestionarea de certificate trebuie să aibă cunoștințe în domeniul securității informatice, dovedite prin studii universitare sau postuniversitare în acest domeniu ori prin deținerea cel puțin a uneia dintre certificările ISO/IEC 27001, CISA, CISM, LPT sau CISSP recunoscute la nivel internațional. Orice modificare a schemei de personal va fi notificată către autoritate în termen de 10 zile lucrătoare de la producerea acesteia;

b) utilizării unei scheme de personal care să asigure un flux continuu de emitere, suspendare și revocare a certificatelor și segregarea rolurilor angajaților, asigurând acoperirea cel puțin a următoarelor roluri: operator pentru gestionarea cererilor de

certificare (cel puțin două persoane), operator pentru verificarea cererilor și emiterea certificatelor (cel puțin două persoane), administrator al sistemului de certificare, administrator de securitate și auditor intern. Schema de personal va fi înaintată autorității;

c) utilizării unei arhitecturi distribuite a sistemului de certificare și sistemului de înregistrare, separând logic și fizic funcționalitățile publice: înregistrarea cererilor de certificate, registrul de certificate și validarea cererilor de emitere a certificatelor. Furnizorul trebuie să dovedească disponibilitatea lunară de 99,98% a soluției de emitere, publicare și validare a certificatelor, precum și a registrului de certificare. *Disponibilitatea* reprezintă capacitatea sistemelor informatice ale furnizorului de a se afla în stare de funcționare în orice moment din intervalul de observație de o lună calendaristică. Disponibilitatea se calculează după formula:

$$D = [(T_o - T_i) / T_o] * 100 [\%],$$

unde:

T_o = durata unei luni calendaristice, aproximată la 30 de zile * 24 de ore * 60 de minute = 43.200 de minute;

T_i = durata însumată a întreruperilor de serviciu în minute.

Arhitectura tehnică și dovada îndeplinirii condițiilor de disponibilitate a soluției vor fi înaintate autorității;

d) deținerii sau utilizării unui sediu de rezervă pentru continuarea operațiunilor în cazul apariției unui eveniment care să împiedice utilizarea sediului principal. Sediul de rezervă trebuie să răspundă aceluiași condiții tehnice ca și sediul principal și să parcurgă aceleași proceduri de audit. Documentația privind sediul de rezervă și rapoartele de audit vor fi înaintate autorității;

e) certificărilor legate de sistemul de management al calității și management al securității informaționale, certificate în conformitate cu standardele ISO 9001 și, respectiv, ISO 27001 sau Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate definite prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 ori ultimele versiuni ale acestora sau standardele care le înlocuiesc. Rapoartele de audit vor fi înaintate autorității.”

3. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) Orice furnizor de servicii de certificare calificată poate solicita inițierea procedurii de acreditare prin bifarea opțiunii din anexa nr. 2 la Normele tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare.

(2) Procedura de acreditare poate fi inițiată numai după începerea activității de furnizare de servicii de certificare calificată și actualizarea registrului. Procedura de acreditare este prevăzută în anexa nr. 4, care face parte integrantă din prezentul ordin.”

4. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — Pentru instituțiile din domeniul apărării, ordinii publice și siguranței naționale care emit certificate calificate ce urmează a fi folosite exclusiv pentru nevoi proprii și ale căror sisteme de generare, evidență și distribuție fac parte dintr-un sistem informatic acreditat pentru gestionarea informațiilor clasificate secret de stat, cuantumului garanției se stabilește anual, prin decizia autorității de reglementare și supraveghere specializate în domeniu, la propunerea conducerii instituțiilor respective, proporțional cu prejudiciile create în anul anterior, stabilite prin decizii judecătorești definitive. Extensia certificatului va conține mențiuni referitoare la limitări privind utilizarea.”

5. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Furnizorul va notifica autoritatea în legătură cu orice modificare a soluției tehnice sau a procedurilor de lucru. Notificarea va fi însoțită de opinia auditorului intern al furnizorului, opinie din care să rezulte faptul că furnizarea serviciilor de certificare se face în continuare cu respectarea standardelor în domeniu și a legislației în vigoare.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) se va face cu 10 zile înainte de data la care modificările specificate la alin. (1) devin operaționale sau în cazul unor urgențe ori evenimente neprevăzute, justificate, în termen de maximum 24 de ore de la efectuarea modificărilor.

(3) În urma notificării adresate de către furnizor autorității, dacă se consideră că modificările efectuate afectează major procesul de furnizare a serviciilor de certificare, în sensul nerespectării standardelor în domeniu sau a legislației în vigoare, autoritatea poate solicita reînnoirea acreditării.

(4) Furnizorul acreditat va testa anual nivelul de securitate al sistemului informatic. În urma testării, acesta trebuie să înainteze către autoritate un raport de testare de securitate (test de penetrare) a întregului sistem informatic utilizat pentru furnizarea de servicii de certificare. Testele vor fi realizate de personal specializat, echipa de testare fiind compusă din minimum un expert în teste de penetrare cu certificare (LPT sau echivalent) și un auditor certificat în auditarea sistemelor informatice (CISA). Testele de penetrare vor fi realizate atât din

exteriorul sistemului, cât și din interiorul acestuia, pe baza unor metodologii recunoscute la nivel internațional. Raportul de testare va conține toate testele efectuate, vulnerabilitățile identificate, precum și nivelul de risc asociat acestora. În urma raportului de testare, autoritatea va putea solicita furnizorului implementarea măsurilor de securitate în vederea reducerii nivelului de risc.

(5) Instituțiile care emit certificate calificate ce urmează a fi folosite exclusiv pentru nevoi proprii și ale căror sisteme de generare, evidență și distribuție fac parte dintr-un sistem informatic acreditat pentru gestionarea informațiilor clasificate secret de stat vor realiza testele de penetrare și auditul de securitate cu personal propriu care deține cunoștințe în domeniul securității informatice, dovedite prin studii universitare sau postuniversitare în acest domeniu, având o experiență de cel puțin 5 ani în domeniul securității sistemelor informatice. Testele de penetrare vor fi realizate atât din exteriorul sistemului, cât și din interiorul acestuia, pe baza unor metodologii recunoscute la nivel internațional. Raportul de testare va conține toate testele efectuate, vulnerabilitățile identificate, precum și nivelul de risc asociat acestora. În urma raportului de testare, autoritatea va putea solicita instituției implementarea măsurilor de securitate în vederea reducerii nivelului de risc.”

6. Articolul 35 se abrogă.**7. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 36. — Verificarea informațiilor din cererea de eliberare a certificatului va fi realizată atât la înregistrarea cererii, cât și la emiterea certificatului, în conformitate cu prevederile art. 19 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică.”

8. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Autoritatea poate dispune suspendarea activității furnizorului de servicii de certificare până la încetarea cauzelor care au determinat luarea măsurii și în următoarele situații:

1. furnizorul nu îndeplinește cerințele privind personalul sau nu anunță modificarea schemei de personal, așa cum este prevăzut la art. 31 lit. a) și b);

2. furnizorul nu asigură disponibilitatea soluției sau nu anunță modificările tehnice, așa cum este prevăzut la art. 31 lit. c) și art. 34;

3. furnizorul nu mai îndeplinește cerințele tehnice definite la art. 31 lit. d) și e).”

9. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — În cazurile prevăzute la art. 37, autoritatea are dreptul de a emite pretenții asupra scrisorii de garanție bancară sau a poliței de asigurare, în limita prejudiciului.”

10. După anexa nr. 3 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 4, al cărei cuprins este prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Valerian Vreme

București, 5 septembrie 2011.

Nr. 888.

PROCEDURĂ DE ACREDITARE

Numărul activității	Descrierea activității	Durata activității	Numărul activității precedente
1.	Procedura de acreditare	55 de zile	
2.	I. Cererea furnizorului	3 zile	
3.	Cererea furnizorului de servicii de certificare (FSC) circulă de la registratură până la Direcția generală pentru politici și programe în domeniul societății informaționale (DGPPSI).	o zi	
4.	Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale (MCSI) verifică numai documentația transmisă de furnizor. În cazul în care furnizorul nu a transmis documentația, aceasta este solicitată.	două zile	3
5.	II. Procesul de alegere a auditorului	27 de zile	
6.	Desemnarea echipei responsabile cu îndeplinirea procesului de acreditare, formată din reprezentanți ai DGPPSI	două zile	2
7.	Stabilirea de către MCSI a condițiilor de calificare a auditorilor	două zile	2
8.	Aprobarea procedurii cu tot ce cuprinde	două zile	7
9.	Publicarea anunțului MCSI referitor la lansarea procedurii de selecție a auditorilor	o zi	8
10.	Primirea ofertelor	5 zile	9
11.	Verificarea îndeplinirii condițiilor de către auditorii care participă la procesul de calificare	5 zile	10
12.	Desemnarea auditorului	12 zile	11
13.	Raportul comisiei, inclusiv lista care trebuie aprobată	două zile	
14.	Aprobarea listei	două zile	13
15.	Comunicarea listei	o zi	14
16.	Primirea răspunsului	două zile	15
17.	Desemnarea auditorului prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale (conform modelului din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare, cu modificările și completările ulterioare)	3 zile	16
18.	Comunicarea ordinului	două zile	17
19.	III. Realizarea auditului	15 zile	
20.	Efectuarea auditului și transmiterea raportului și opiniei de audit către MCSI	15 zile	18
21.	IV. Evaluarea și decizia acreditării	10 zile	
22.	DGPPSI va primi rezultatul auditului efectuat asupra FSC	o zi	20
23.	MCSI respinge cererea de acreditare în urma analizei raportului de audit, precum și în cazul unei opinii de audit exprimate cu rezerve.	4 zile	22
24.	În cazul unor observații referitoare la raportul de audit prezentat, MCSI le va comunica atât furnizorului de servicii de certificare, cât și auditorului, în termen de 5 zile de la prezentarea raportului.	4 zile	22
25.	În termen de 10 zile de la prezentarea opiniei de audit favorabile, MCSI emite decizia de acreditare și înscrie în registru mențiunea privind acreditarea FSC.	9 zile	22
26.	Acreditarea se face prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale, forma și conținutul ordinului de acreditare fiind prevăzute în anexa nr. 3 la Ordinul ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009, cu modificările și completările ulterioare.	0 zile	25
27.	În cazul respingerii cererii de acreditare, autoritatea va comunica furnizorului motivele respingerii.	0 zile	25
28.	Decizia de acreditare va fi comunicată furnizorului pe suport hârtie și în format electronic, semnată digital de către MCSI.	0 zile	25
29.	MCSI va înscrie în Registrul furnizorilor de servicii de certificare mențiunea privind acreditarea FSC.	0 zile	25

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 9

din 6 iunie 2011

Dosar nr. 8/2011

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției civile și de proprietate intelectuală
Anton Pandrea	— președintele Secției penale
Gabriela Victoria Bîrsan	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adrian Bordea	— președintele Secției comerciale
Luminița Livia Zglimbea	— judecător Secția penală
Florea Gheorghe	— judecător Secția penală
Victor Cameniță Pașca	— judecător Secția penală — judecător raportor
Angela Dragne	— judecător Secția penală
Corina Jijiie	— judecător Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător Secția penală
Magdalena Iordache	— judecător Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător Secția penală
Mariana Ghena	— judecător Secția penală
Rodica Cosma	— judecător Secția penală
Ionuț Matei	— judecător Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător Secția penală
Traian Gherasim	— judecător Secția penală
Niculina Alexandru	— judecător Secția penală
Elena Floarea	— judecător Secția civilă și de proprietate intelectuală
Doina Popescu	— judecător Secția civilă și de proprietate intelectuală
Liliana Vișan	— judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Daniela Marta	— judecător Secția comercială
Carmen Trănica Teau	— judecător Secția comercială

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 8/2011 este legal constituit conform dispozițiilor art. 414⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, raportat la art. 27² din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, modificat și completat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 24/2010.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Gabriela Scutea, procuror adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent din cadrul Secției penale, doamna Marcela Radu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație

și Justiție, republicat, modificat și completat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 24/2010.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la stabilirea remediei procesual — revizuire sau contestație la executare — al hotărârilor definitive de condamnare a unor persoane sub o identitate nereală.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, astfel cum a fost formulat și motivat în scris, și a solicitat admiterea acestuia ca urmare a constatării existenței unei jurisprudențe neunitare cu privire la remediul procesual — revizuire sau contestație la executare — al hotărârilor definitive de condamnare a unei persoane sub o identitate nereală, arătând că opinia procurorului general este în sensul că singurul remediu de îndreptare a erorii condamnării unei persoane sub o identitate falsă este revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală.

Președintele completului de judecată, doamna judecător Livia Doina Stanciu, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la remediul procesual — revizuire sau contestație la executare — al hotărârilor definitive de condamnare a unor persoane sub o identitate nereală.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național cu privire la determinarea remediei procesual al hotărârilor definitive de condamnare a unor persoane sub o identitate nereală, a fost relevată o practică neunitară, respectiv revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală sau contestația la executare prevăzută de dispozițiile art. 461 lit. b) sau lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. *Într-o primă orientare a practicii*, eroarea condamnării unei persoane sub o identitate falsă a fost îndreptată de unele instanțe pe calea revizuirii prevăzute de dispozițiile art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală, argumentându-se că prezentarea autorului faptei sub o identitate falsă și condamnarea sub această identitate constituie o împrejurare ce nu a fost cunoscută instanțelor la soluționarea cauzei.

3.2. *Într-o a doua orientare a practicii*, s-a considerat că eroarea condamnării unei persoane sub o identitate nereală poate fi remediată prin intermediul contestației la executare reglementate de dispozițiile art. 461 lit. b) sau lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală.

S-a argumentat de către instanțe că, dacă în timpul executării pedepsei se constată că persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii are o altă identitate decât cea sub care a fost condamnată, eroarea poate fi remediată pe calea contestației la executare, faptul constat reprezentând situația în care executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare sau o împiedicare la executare.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a opinat pentru prima orientare jurisprudențială, solicitând să se constate că, în cazul hotărârilor judecătorești definitive privind condamnarea unor persoane sub o altă identitate decât cea reală, revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală constituie singurul remediu procesual pentru înlăturarea erorii existente.

În argumentarea soluției propuse s-a arătat că identitatea nereală (fictivă — atunci când persoana nu există în realitate ori falsă — atunci când persoana există în realitate, dar nu este autor al infracțiunii, identitatea fiind folosită fraudulos de autorul infracțiunii) a persoanei condamnate definitiv printr-o hotărâre judecătorească reprezintă o eroare judiciară, respectiv o eroare de fapt comisă de instanță în stabilirea/aprecierea vinovăției unei persoane.

De asemenea, s-a arătat că revizuirea presupune o eroare care decurge din inexacta stabilire a stării de fapt (înțelegând prin aceasta și autorul faptului) și, ca atare, constituie singura modalitate de înlăturare a erorii generate de identitatea nereală a persoanei condamnate definitiv.

Această concluzie se întemeiază și pe funcția procesuală a revizuirii, care permite descoperirea, adunarea și aducerea în fața justiției a materialului probator care să permită constatarea și înlăturarea erorii.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Proiectul de soluție propus prin raportul întocmit în cauză a vizat rezolvarea distinctă a situațiilor decurgând din condamnarea unei persoane sub o identitate falsă, după cum persoana condamnată săvârșise sau nu infracțiunea pentru care fusese trimisă în judecată.

În argumentarea soluției dihotomice propuse s-a arătat că revizuirea și contestația la executare, reglementate distinct în dispozițiile legii procesuale penale, au ca obiect și finalitate rezolvarea unor situații distincte, revizuirea fiind concepută pentru înlăturarea unor erori de fapt, în timp ce contestația la executare constituie mijlocul procedural prevăzut pentru rezolvarea oricăror incidente ivite cu ocazia punerii în executare a hotărârii de condamnare.

Ca urmare, s-a opinat că sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală numai acele hotărâri definitive prin care a fost condamnată altă persoană decât autorul infracțiunii, iar pentru situația în care persoana vinovată și-a atribuit în mod fraudulos identitatea unei alte persoane sau a unei persoane inexistente și a fost condamnată sub această identitate nereală este incident cazul de contestație la executare prevăzut de art. 461 lit. d) teza a II-a din Codul de procedură penală, ce vizează orice alt incident ivit în cursul executării.

6. Înalta Curte:

Revizuirea constituie o cale extraordinară de atac care poate fi exercitată împotriva hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele penale, având caracterul unei căi de atac de retractare care permite instanței penale să revină asupra propriei sale hotărâri și, în același timp, caracterul unei căi de atac de fapt, prin care sunt constatate și înlăturate erorile judiciare în rezolvarea cauzelor penale.

Revizuirea se formulează împotriva unei hotărâri care a dobândit autoritate de lucru judecat, în temeiul unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, descoperite după judecată și care fac dovada că aceasta se întemeiază pe o eroare judiciară.

Prin raportare, contestația la executare este un mijloc procesual, cu caracter jurisdicțional, care poate fi folosit înainte de punerea în executare a hotărârii penale definitive, în cursul executării și chiar după ce s-a executat pedeapsa, dar în legătură cu executarea acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 461 din Codul de procedură penală, contestația contra executării hotărârii penale poate fi formulată în cazurile expres și limitativ prevăzute în cuprinsul acestui text de lege, fiind o modalitate de înlăturare sau modificare a pedepsei, fără însă a putea fi analizate ori reanalizate aspecte de fond deja avute în vedere de instanțe la momentul soluționării cauzei sau aspecte care sunt legate de alte instituții de drept cu reglementare distinctă, cum sunt dispozițiile privind liberarea condiționată.

Prin urmare, pe calea contestației la executare nu se poate schimba sau modifica soluția care a căpătat autoritate de lucru judecat, hotărârea de condamnare nefiind rezultatul unei erori judiciare în niciuna dintre ipotezele prevăzute de art. 461 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 394 lit. a) și art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, revizuirea poate fi cerută când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, dacă pe baza faptelor ori împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de achitare, de încetare a procesului penal sau de condamnare.

Din interpretarea textelor de lege menționate rezultă că revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală se referă la situația în care eroarea judiciară a condus la pronunțarea unei hotărâri radical opuse celei care trebuia pronunțată dacă nu se comitea eroarea, însăși natura soluției de bază fiind viciată (în loc de achitare s-a pronunțat o condamnare sau în loc de condamnare s-a pronunțat o achitare).

O astfel de eroare judiciară există când persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat.

În acest caz, admițând cererea de revizuire, instanța va anula hotărârea atacată și va pronunța o altă hotărâre, în conformitate cu situația reală, respectiv va achita persoana a cărei identitate a fost folosită de autorul infracțiunii și, totodată, va condamna autorul infracțiunii sub identitatea sa reală, cu mențiunile care se impun în raport cu situația procesuală proprie cauzei rejudecate.

Prin urmare, hotărârile definitive în care persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat, sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art. 394 lit. a) din Codul de procedură penală.

Cu totul alta este situația persoanei vinovate de săvârșirea faptei, dar care a fost condamnată sub o identitate fictivă sau falsă.

În situația expusă nu poate fi invocată contestația la executare pe temeiul prevăzut de art. 461 lit. b) din Codul de procedură penală, potrivit căruia executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare, întrucât executarea privește efectiv persoana prevăzută în hotărârea de condamnare, însă aceasta a uzat în mod fraudulos de o altă identitate, pe care instanța nu a cunoscut-o.

În acest caz, eroarea (datorată unei asemănări sau insuficiente precizii în legătură cu datele de identitate privitoare la persoana condamnatului, nume foarte comun, domiciliu

identice) aparține organului de executare care execută mandatul, iar nu instanței, așa cum este cazul condamnării definitive a unei persoane sub o identitate nereală.

În egală măsură, descoperirea adevăratei identități a condamnatului nu constituie o împiedicare la executare în sensul dispozițiilor art. 461 lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală, întrucât în situația nominalizată împiedicarea la executare nu intervine datorită unor cauze legale care opresc executarea (de pildă, o suspendare a executării în cazul unui recurs peste termenul prevăzut de art. 385³ alin. 2 cu referire la art. 365 alin. 2 din Codul de procedură penală).

Cu toate acestea, prin efectul produs, situația analizată, intervenită în cursul executării, constituie un incident dintre cele prevăzute de art. 461 lit. d) din Codul de procedură penală, respectiv când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, precum și orice alt incident ivit în cursul executării.

În această situație, condamnatul, deși sub alt nume decât cel real, a fost judecat într-un proces în cadrul căruia a beneficiat de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil.

Prin urmare, sub aspectul existenței infracțiunii, al stabilirii faptului că infracțiunea a fost comisă de condamnat și al existenței vinovăției acestuia, hotărârea de condamnare nu este

rezultatul unei erori judiciare, astfel încât o eventuală posibilitate acordată condamnatului de a exercita calea extraordinară de atac a revizuirii ar însemna o încălcare a prevederilor art. 394 alin. 2 din Codul de procedură penală, întrucât s-ar ajunge în situația de a fi parcurs un nou ciclu procesual, ceea ce, desigur, constituie un abuz de drept.

Dimpotrivă, în cazul în care cel condamnat nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea sa, îndreptarea erorii judiciare nu poate fi realizată decât pe calea revizuirii, deoarece se tinde implicit la dovedirea nevinovăției.

Așa fiind, hotărârile definitive în care persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat, sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, iar hotărârile definitive prin care o persoană care a săvârșit o infracțiune și uzând în mod fraudulos de identitatea altei persoane sau a unei persoane inexistente a fost condamnată sub o identitate nereală sunt supuse cazului de contestație la executare prevăzut de art. 461 lit. d) teza a II-a din Codul de procedură penală, ce vizează orice alt incident ivit în cursul executării.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 414⁴ și al art. 414⁵ din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilește că:

Hotărârile definitive în care persoana condamnată nu este autorul infracțiunii, o altă persoană utilizând în mod fraudulos identitatea celui condamnat, sunt supuse cazului de revizuire prevăzut de art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.

Hotărârile definitive prin care o persoană care a săvârșit o infracțiune și uzând în mod fraudulos de identitatea altei persoane sau a unei persoane inexistente a fost condamnată sub o identitate nereală sunt supuse cazului de contestație la executare prevăzut de art. 461 lit. d) teza a II-a din Codul de procedură penală, ce vizează orice alt incident ivit în cursul executării.

Obligatorie, potrivit art. 414⁵ alin. 4 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 iunie 2011.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Marcela Radu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

